

Vše směřuje k míru

Kázání při kaplířovských slavnostech, Milešov, 7. září 2013, 14:30 hodin.

Milí přátelé, bratři a sestry,

v novodobé historii se scházíme zde již po čtvrté, abychom si připomněli osobu zde pohřbeného Kašpara Zdeňka Kaplíře ze Sulevic a jeho úlohu v dějinách nejen naší země, ale v podstatě celé křesťanské Evropy.

V letošním roce má tato připomínka zvláštní akcent díky tomu, že od bitvy u Vídně, která ukončila obléhání tohoto města a zastavila triumfální invazi osmanských Turků do Evropy, letos, a to v těchto dnech uplynulo 330 let.

Současné dění ve světě nám potom přidává další podněty k zamyšlení, totiž válka v Sýrii a fakt, že právě na dnes vyhlásil papež František den postu a modlitby za mírové urovnání poměrů v této těžce zkoušené zemi.

Jaký smysl má vlastně válka a jakou hodnotu mír. Ježíš mluví o pokoji, tedy míru, jako o hodnotě, která provází příchod Ducha svatého, dárce pokoje. Není to pouhé příměří zbraní ani pokoj lhostejnosti nebo dokonce mrtvolný klid bojiště po bitvě či hřbitova. Pokoj, který nám přináší Kristus, je pokoj plný dynamiky, pokoj jako živná půda rozvoje všeho dobrého, pokoj jako požehnání.

Tak jako pokoj či mír, ani válka není jednoznačný pojem. Avšak válka nikdy nebude beze zbytku pozitivní skutečností. Fakt války můžeme více či méně ospravedlňovat, ale vždy bude maximálně menším zlem nebo nutným zlem. Je to vždy selhání, i když ne vždy na naší straně.

Válka je hrůzná skutečnost. Je vždy selháním pokojných prostředků k řešení problému nebo konfliktu. Ze strany agresora je to projev moci utržené ze řetězu. Podíváme-li se na všechny ty, kteří v dějinách lidstva rozpoutali nebo zavinili válku, vidíme, že zneužili moci k nízkým, nezřídka osobním cílům, často se dokonce jednalo o krvavý projev duševní nebo názorové úchyly agresora.

Hovoří se o „*mysteriu iniquitatis*“, o tajemství nepravosti. Toto tajemství způsobuje, že je většinou velmi těžké označit viníka a nevinného,

rozsoudit, kdo za co může. To snad není ani naším úkolem, i když očitost některých nepravostí doslova bije do očí.

Vidíme, jak je těžké posoudit konflikty, které se dějí v naší současnosti a my se s nimi setkáváme doslova v přímém přenosu. Jak bychom potom chtěli soudit nebo hodnotit události, které se děly stovky let před tím, než jsme se narodili?

Můžeme účastníky ozbrojeného konfliktu označovat za hrdiny? Záleží na vnitřním postoji člověka. Vojenské řemeslo není něco špinavého, mezi vojáky je mnoho svatých.

Život zde pohřbeného Kašpara Zdeňka Kaplíře ze Sulevic rozhodně nebyl životem světce. Z dnešního pohledu to byl člověk, který často převlékal kabáty a pomáhal si často z dnešního pohledu krutými nebo ne právě čestnými prostředky.

Avšak v jistém okamžiku dějin se stal velikou osobností, protože své schopnosti dal do služeb křesťanské Evropy v okamžiku, kdy šlo doslova o její identitu. Tato identita byla identitou křesťanskou.

Dnešní doba je o to složitější, že v ní nenajdeme šerosvit jasně vyhraněných hodnot stojících proti sobě. Dnešní doba se podobá velkému bazaru, kde si člověk může sám namíchat koktejl z hodnot, které mu vyhovují, aniž by znal jejich kvalitu. Pravda se posouvá od evidentní skutečnosti založené na poznání a uznání spíše k produktu kompromisního politického hlasování. Proto je tak těžké přes všechny informační vymoženosti současnosti postavit se na stranu hodnot, jako je právo, pokoj, a koneckonců láska, která je jednou ze základních ctností a měla by být hybatelem všeho našeho jednání.

V posledku je však jasné, že účelem války je, aby bylo po válce, a že lidé usilují o to, aby mír byl zachován. Vše tedy směřuje k míru. Bylo tomu tak i v bitvě o Vídeň v roce 1683. Všichni si přáli, aby už to skončilo. Za mír, nejen za vítězství, se tehdy modlili. A Panna Maria, k níž se utíkali, byla a je nejen Matkou vítěznou, ale také Královnou míru. A nelze tu nepřipomenout skutečnost, že díky vítězství u Vídně máme svátek Jména Panny Marie, a tedy to, že Marie – tak rozšířené jméno v naší zemi – má svátek právě 12. září.

Pamatujme, drazí přátelé, dnes na hrdiny od Vídně, kteří zastavili Osmany a zachovali tak křesťanskou tvář Evropy. Pamatujme i dnes

na všechny konflikty světa, zvláště na Sýrii, k modlitbě a postu, za níž jsme dnes vyzváni papežem Františkem, aby si lidstvo zachovalo svou tvář, která má být tváří člověka, totiž bytosti stvořené k Božímu obrazu, bytosti stvořené k lásce a pokojnému životu. Pohled křesťanský a čistě lidský jsou v tomto případě identické.

P. Stanislav Přibyl, generální vikář